

стаята замириса като въ църква.

После сѣдатъ воички около трапезата, кръстятъ се и почватъ. Но яденето не върви. Нали Пешко е боленъ. Тежи имъ това.

А навънъ коледарчетата пѣятъ, съ тънkitъ си детски гласчета огласяватъ улицата:

„Богъ се роди Коледа...

Овай вечеръ коледа...

Ой коледо, коледо!“

Ето ги идатъ и насамъ. Познава се по лая на кучетата. Пешо чува стѣпките имъ. Отваря се вратата и заедно съ тѣхъ влиза и мразъ.

Охо-о, какви сж отрупани цѣлитъ съ снѣгъ! Бѣли бѣлички, сѣкашъ ангелчета. А той ги познава: това отдѣсно е Стойне Митровия, до него е Коце Крадлата и после Боянчо... Всички иматъ шарени торбички премѣтнати презъ рамо и по тоягитъ имъ набучени колачета. Много, много колачета. Отварятъ устата си, ужъ пѣятъ, а нищо се не чува. Какво е това?

Даватъ имъ орѣхи, сливи, колачета...

— Хайде съ здраве си вър-

НОВОГОДИШНА МОЛИТВА

Застаналъ предъ иконата смиренъ, съ свѣтла вѣра на душата,
о! Господи бжди добъръ къмъ менъ и чуй молитвата ми свята.

Презъ новата година подари на всички ни животъ и здраве, та щастие въ дома ни да цари и радостъ да ни озарява.

вете... — имъ казватъ.

А не си отиватъ, посбутватъ се, шушкатъ помежду си нѣщо и на край Стойне се обади:

— Хайде, Пешко, ела съ насъ...

— Тръгвамъ!

И той сякашъ се надига отъ леглото. Чудно — вече нищо не го боли. Ходи, ходи леко неусѣтно, като че ли хвърчи. Снѣгътъ го отрупва. И той е бѣлъ бѣличкѣ като ангелъ... Сега лети-лети съ коледарчетата и пѣе...

„Богъ се роди коледа...

Овай вечеръ коледа...

Ой коледо, коледо!

Весело му е, защото е здравъ. Нищо му нѣма. И лети, лети нагоре къмъ Бога...

До като леко, неусѣтно, съ пѣсень на уста заспа.

Панчо Михайловъ

Носи на татко въ службата успѣхъ, на мама — радостъ въ очитѣ, а мене ме пази отъ зло и грѣхъ, за да дочекамъ дни честити.

О! Господи, великъ, благословенъ Ти, Който бдишъ отъ небесата, бжди тѣй щедъръ и добъръ къмъ менъ

и чуй молитвата ми свята.

Любомиръ Дойчевъ